

Ordet straks, er det for at bidrage mit til, at Sagen kan blive afgjort saa hurtigt som muligt. Jeg skal nemlig meddele, at efter Mødet i Gaar har jeg forhandlet med Formanden i Direktionen for de Kellerske Anstalter, og han har, efter at vi have drøftet Sagen, givet mig bestemt Løfte om, at der skal blive bygget en Anstalt for 600 Alumner for den Sum, der staar opført i Loven, altsaa for 1,250,000 Kr. Efter den Forhandling, jeg saaledes har haft med ham, skal jeg for mit Vedkommende som Minister erklære, at jeg skal paase og paatage mig Ansvaret for, at dette Løfte bliver holdt, altsaa for, at der bliver bygget en Anstalt for 600 Alumner for den Sum, der er Tale om i Loven". Mere formelt kan man ikke forlange en Erklæring. Jeg skal senere komme tilbage til de Punkter, jeg her har berørt.

Men medens jeg saaledes maa bemærke, at Tinget ikke i Ministerens Forberedelse til at drøfte Sagen havde en tilstrækkelig fyldestgørende Vejledning til Sagens Afgørelse, saa maa jeg for Professor Kellers Vedkommende gøre nogle omtrent tilsvarende Bemærkninger. Heller ikke for hans Vedkommende kan den Vejledning, han har givet os, siges at have været fyldestgørende. Jeg skal gaa tilbage til dette Brev, jeg før omtalte, fra vedkommende ærede Medlem af Kolding Byraad. Der oplyses i dette Brev, som jeg kun ganske kort skal berøre, at Professor Keller havde været i Kolding, hvortil han kom fra Bregninge. Han var ikke tilfreds med sine Undersøgelser ved Bregninge, indleder saa Spørgsmaalet om at købe Straarup, men Salget indledes af en ustævnt Trediemand, indledes kejtet. En Morgen dumper han ind til Ejeren og siger til ham: Vil De sælge Deres Gaard? Hvortil saa Ejeren svarer: Nej, Gu' vil jeg ikke nej. Saa snart man fik det at vide i Kolding Byraad, viste det sig ret hurtigt, at ved en fornuftig indledet Forhandling var Manden rede til at sælge sin Gaard. Man henvendte sig da til Professor Keller. Men han siger: Nu have vi begyndt at bore ved Bregninge. Imidlertid, saa snart disse Boringer have bragt et Resultat, vil man igen komme til Straarup. Til en Ven her i Byen siger han blandt andet: Havde jeg bare straks faaet at vide, at Straarup kunde faas, saa havde jeg aldrig begyndt paa Bregninge, men nu maa vi først være færdige med Boringerne ved Bregninge. Der gaar saa nogen Tid, og man faar aldrig prøvet paa at bore ved Straarup; Boringen ved Bregninge fortsættes og, som det høje Ting vil erindre, sta-

dig med uheldigt Resultat. Man henvender sig igen til Professor Keller, og han siger: Nej, der er ikke længere Tale om Straarup, nu havde man brugt sine Penge ved de endeløse Boringer, og Tiden var gaaet hen, Sommeren var ovre, Sagen skulde for Rigsdagen. Paa et senere Standpunkt henvender man sig igen til Professor Keller; han fremhævede de uheldige Betingelser, der ere ved Bregninge, men betoner tillige, at det var nødvendigt nu at komme med en Indstilling om et eneste Areal, og atter her gentages det, at vi have brugt Pengene, og at Tiden er gaaet, og nu har jeg ikke Tid til at undersøge mere. Man har altsaa brugt sine Penge og vilde have Ende paa Sagen nu. Hvorfor det netop skulde være det Efteraar, er ikke godt at vide, men man vilde have Ende paa det, og Pengene vare brugte. Men hvorledes var nu Professor Kellers Udtalelse over for Udvalget? De vare af en ganske anden Beskaffenhed. De gik nemlig ud paa, at Straarup-Arealet ikke var tredelt, naturligt, som det skulde være. Ingen Sinde hørte vi noget om, at Bregninge var valgt, fordi man vilde have Ende paa det og havde brugt sine Penge til Boringer, men stadig hørte vi Tale om, at Bregninge var valgt, fordi Straarup-Distriktet ikke var tredelt, delt i tre forskellige Terrainer. Jeg skal fremdrage et andet Forhold. Ærede Medlemmer ville erindre, at Forslaget blev drøftet stærkt nok og gav Anledning til en tilstrækkelig Bitterhed, og at efterhaanden som Udvalgets Arbejder skred frem, var der et Moment, der slet ikke havde været med fra Begyndelsen, men efterhaanden antog formidable Formationer, saaledes at særlig let bevægelige Medlemmer af Udvalget bleve aldeles grebne af det. Det var Hensynet til, at Anstalterne nødvendigt skulde ligge, hvor der var Søbade. Da man spurgte, hvor mange af de 600 Idioter der kunde svømme eller bruge Søbade, svarede man, at det egentlig ikke var Søbadene, men Søluften, man trængte til. Det var et Argument, der efterhaanden kom til at spille en meget betydelig Rølle. Jeg skal nu henlede Opmærksomheden for det første paa en Skrivelse fra Professor Keller til Finansudvalget af 29de December 1897, i hvilken Professor Keller skriver: „Om Kjøbenhavns Befæstning ikke var bleven mine Direktionskolleger en saa uovervindelig Anstødssten, kunde vi være blevene ved det bestaaende“. Altsaa, saa skulde Anstalten da ikke flyttes fra Sjælland. Det var i Slutningen af December 1897, der er ikke Tale om Søbade eller Søluft. Sagen kom-